

Sygn. akt II KZ 1/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **P. S.**
oskarżonego z art. 217 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 16 lutego 2021 r.,
zażalenia oskarżonego na postanowienie
Sądu Okręgowego w W.,
sygn. akt VI Ka (...),
odmawiające przywrócenia terminu do złożenia wniosku
przez P. S. o sporządzenie na piśmie i doręczenie
uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 sierpnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w W., sygn. akt VI Ka (...), odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku przez P. S. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 sierpnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...).

Zażalenie na to zarządzenie złożył oskarżony, który zaskarżając je w całości, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przywrócenie mu terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego

postanowienia i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniósł o przeprowadzenie wskazanych w uzasadnieniu dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W judykaturze prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym to na stronie wnoszącej o przywrócenie terminu zawitego ciąży obowiązek wskazania wszystkich okoliczności, które uniemożliwiły jej dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie, a także uprawdopodobnienie, że nastąpiło to z przyczyn od strony niezależnych, tj. przekonywującego uzasadnienia zaistniałego uchybienia i wskazania podstaw swoich twierdzeń (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2019 r.; V KZ 25/19).

Zdaniem Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości trafność stanowiska Sądu Okręgowego [...] w W., który wnikliwie przeanalizował realia procesowe sprawy i szczegółowo odniósł się do twierdzeń wnioskodawcy. Zasadności przekonania tego Sądu nie podważają rozwinięte w zażaleniu twierdzenia oskarżonego.

Podstawową kwestią, która legła u podstaw niedochowania przez P. S. terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie był w ocenie skarżącego brak świadomości wydania wyroku na rozprawie odwoławczej w dniu 21 sierpnia 2020 r. W tym kontekście najzupełniej prawidłowe było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony zaniedbał swoje interesy poprzez to, iż nie wykazał zaangażowania co do losu swojej sprawy, a mógł to zrobić korzystając z różnych środków komunikacji (telefon, Internet, Biuro Obsługi Interesanta). Słusznie przy tym zaznaczył Sąd Okręgowy, że P. S. jako autor środka odwoławczego musiał spodziewać się rozstrzygnięcia w tej kwestii i to w jego interesie leżało posiadanie bieżących informacji o podejmowanych czynnościach procesowych.

Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, że w aktach sprawy znajduje się skierowana do oskarżonego nieodebrana korespondencja (k. 163). Jej niepodjęcie, wobec pouczenia o wynikającym z art. 75 § 1 k.p.k. obowiązku zawiadomienia organu prowadzącego postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni (k. 78), obciąża oskarżonego,

czyniąc zadość realizacji obowiązku informacyjnego w ramach zasady lojalności procesowej (art. 16 § 1 k.p.k.).

P. S. podał informację o zmianie swojego miejsca pobytu oświadczając, że nie zamieszkuje pod wskazanym adresem do doręczeń i do dnia 7 września 2020 r. nie otwierał skrzynki na listy, dopiero na etapie próby przywrócenia terminu do wniesienia wniosku o sporządzenie i doręczenia uzasadnienia wyroku. W tej sytuacji organ odwoławczy nieposiadający informacji o nowym adresie do doręczeń, słusznie przysyłał dokumentację dotyczącą terminu rozprawy odwoławczej na ten adres, który ostatnio został mu podany przez oskarżonego. Z akt sprawy wynika, że korespondencja ta była dwukrotnie awizowana (k. 163), co słusznie spowodowało – zgodnie z art. 133 § 2 k.p.k. – uznanie jej za doręczoną (k. 164).

W świetle okoliczności przywoływanych przez oskarżonego w uzasadnieniu zażalenia nie można uznać zaistnienia ewentualnej nieprawidłowości awizacji skierowanej do niego korespondencji. Sąd Okręgowy w W. zasadnie przesądził, że kwestia ta nie została w żaden sposób uprawdopodobniona. Samo oświadczenie w tym zakresie przedstawiane przez oskarżonego nie jest wystarczające do stwierdzenia błędu w sposobie nadania przesyłki pocztowej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w myśl art. 92 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041) możliwość reklamacji – choć pod pewnymi rygorami - przysługuje także adresatowi.

Na ocenę sytuacji procesowej oskarżonego starającego się o przywrócenie terminu w związku z chęcią realizacji uprawnienia określonego w art. 524 § 1 k.p.k. nie ma też wpływu powoływanie się przezeń na brak pouczenia o sposobie złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w treści zawiadomienia o terminie rozprawy, które zostało mu doręczone na zasadzie przewidzianej w art. 133 § 2 k.p.k. Lektura akt wykazała, że takie pouczenie było zaprezentowane w toku rozprawy odwoławczej, na którą oskarżony mógł się stawić (k. 165).

Na uwzględnienie nie zasługuje też twierdzenie, że niniejsza sprawa należy do właściwości Sądu Apelacyjnego w (...). Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecniczą, złożenie na podstawie art. 524 § 1 zd. drugie k.p.k. wniosku

o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem jest równoznaczne z żądaniem sporządzenia uzasadnienia wyroku i czyni zbędnym złożenie wniosku, o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2011 r., III KZ 42/11). W sytuacji odwrotnej, tj. oparcia wniosku o podstawę z art. 457 § 2 k.p.k., orzekanie w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy należy uznać za mieszczące się w granicach kognicji tego organu, przy czym nie ma tutaj żadnego znaczenia ewentualna wola późniejszego skorzystania z uprawnienia do wniesienia kasacji przez składającego wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.